

РЕШЕНИЕ

№ 31858

гр. София, 11.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в
публично заседание на 10.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **1060** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на М. Е. Ш., гражданин на Република Т., [дата на раждане], чрез адв. Р. от САК, срещу Отказ за виза за дългосрочно пребиваване, издаден от А. З., съветник, консул в Генералното на Република България в [населено място], Република Т., по заявление за издаване на виза тип „D“ №[ЕИК], подадено на 19.11.2025г.

Отказът е постановен на правно основание чл.10, ал.1, т. 17 т. 23 от ЗЧРБ – а в забележки е посочено, че: "Целта и условията на заявеното пребиваване не са доказани по достоверно. Предоставена е невярна информация, с цел единствено да бъдат изпълнени изискванията на НУРИВОВР и ЗЧРБ, за получаването на виза и последващо пребиваване в РБ"

В жалбата се твърди на първо място формален пропуск в оспорения отказ във връзка с оспорването на по чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ на отказа, препращало се единствено към общия ред за обжалване. Счита отказът за неправилен, недоказан, незаконосъобразен и необоснован, представените към заявлението документи доказвали по несъмнен и категоричен начин целта и условията на пребиваването на апликанта, а именно реализиране на разрешено от компетентните български органи право на пребиваване и работа, по трудово правоотношение с български работодател.

Претендира допуснато нарушение на изискването за форма, посочено в чл. 59, ал. 2 АПК, в мотивите на отказа е цитирано на правното основание чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ, не посочва конкретни обстоятелства и точно кои от декларираните данни са неверни, липсвали конкретни факти или информация, които да обосновават отказа, счита, че не са посочени фактическите и правните основания за издаване на акта. Претендира и постановяването на отказа

в нарушение на чл. 35 АПК - при неизяснени факти.

При изричен отказ, органът следвало да разкрие фактите, на които се е позовал, и въз основа на които е преценил да не уважи достоверността на материалите и доказателства към преписката по заявената виза, предоставени на основание чл. 24и от ЗЧРБ. Спрямо оспорващия била проведена предварителна процедура за издаване на Разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа" съгласно чл. 24и от ЗЧРБ, във връзка с чл. 15 от Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност (ЗТМТМ), включваща положително становище от всички компетентни органи, участващи в същата, а именно Дирекция „Миграция“ към МВР, Агенция по заетостта към Министерство на труда и социалната политика и Държавна Агенция „Национална сигурност“ и завършила с одобрено и издадено Разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа". Конкретни данни за дата и номер на разрешението не са посочени в жалбата, обсъдена е процедурата по издаването му. В хода на процедурата компетентните органи в хода на проверките не са изразили каквито и да са съмнения както относно целта на кандидатстване за продължително пребиваване, така и относно автентичността и/или достоверността на предоставените документи.

Претендира се, че с процесния отказ административният орган неправомерно ограничил едно от основните права на оспорващия - правото му на труд и препитание, защитено в редица международни договори и соггодби, по които Република България е странао., включително по ЕКПЧ. Конкретно цитира чл. 23, параграф 1 от Всеобщата декларация за правата на човека, чл. 15 от Хартата на основните права на ЕС - наименуван "свобода при избор на професия и право на труд" - пар. 3 от тази разпоредба. Естеството на допуснатите от органа нарушения обуславяли и нарушение на правото по чл. 6 от ЕКПЧ и на чл. 13 от Конвенцията, възпрепятствало се реализирането на наемно правоотношение, възникнало по повод задоволяване на жилищни нужди, което представлявало и засягане на правото на зачитане на личното жилище и правото на личен живот - основни права, които счита за защитени по чл. 8 ЕКПЧ.

По изложените съображения, във връзка с предоставено на оспорващия Разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа, счита за категоричен извода, че отказът да се издаде видза е незаконъсообразен по чл. 146, т. 2, т. 3 и т. 4 АПК, поради което претендира неговата отмяна.

Ответникът чрез юрк.А., в писмена защита оспори изрично жалбата, като на първо място претендира недопустимост по чл. 10,а, ал. 4 ЗЧРБ€ Искане от съда да вземе предвид, че решението за издаване на виза се взема при наличието на кумулативно съгласие у всички участници в съгласувателната процедура и от лицата, посочени в чл. 9г ЗЧРБ. В случая били открити редица несъответствия, имало отрицателно становище на службите за административен контрол на чужденци по чл. 30, ал. 4 НУРИОВОВР€ в допълнителните забележки, които се явяват и мотиви на акта, съвсем ясно е посочено, че са деклариран невярни данни и формално изпълнение на изискванията на закона, лицето не е изпълнило императивните норми на закона за да получи разрешение за дългосрочно пребиваване в РБ.Полчаването на виза не е субективно право, а само правна възможност на чуждите граждани, посочено в чл. 33 НУРИВВОВР. Съществувал принцип в международното парво, символ на държавния суверенитет при който държавите членкиимат право да контролират влизането, пребиваването и екпулсирането на на лица, които не са техни граждани. В цитираната инструкция било регламентирано, че съгласуването се извършва по електронен път в Националната визова информационна система. Пзовава се на съдебна практика, счита жалбата за недопустима и иска от съда да прекрати

съдебното производство по делото.

По делото са приети доказателствата по административната преписка. Допълнително, по делото се прие като доказателство становище на ДАНС - като част от съгласувателната процедура и послужило като основание за постановяване на отказа.

Административен съд С.-град, Първо отделение, 12-ти състав, като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, извърши дължимата проверка по реда на чл. 168 вр. чл. (146 АПК, от фактическа и правна страна приема за установено следното:

По допустимостта на оспорването:

Процесният отказ е връчен на дата 09.01.2026г., а жалбата до съда е подадена на дата 22.01.2022г. и като електронен документ.

Жалбата е подадена в срок и от името на надлежна страна, същата е допустима съобразно данните по преписката, че по отношение на оспорвания е издадено разрешение за достъп до пазара на труда по чл.24и ЗЧРБ - писмо с рег. № 536400-96692/28.10.205г., издадено от орган при Дирекция Миграция - МВР, с копие до директора на Дирекция "К. отношения при Министерство на външните работи и до работодателя - "МК Лосжистик" ЕООД, с което се уведомяват, че посочените в писмото лица, сред които и Ш. М. Е., имат предоставен достъп до пазара на труда на основание чл.24и ЗЧРБ за срок от 3 години. , поради което следавло да бъдат уведомени лицата, че в срок до 20 дни от изпращането на това съобщение са длъжни да предприемат действия по подаването на виза D. В срока, посочен в писмото, е подадено и процесното заявение за виза - на 19.11.2025г.

Разпоредбата на чл. 24и ЗЧРБ транспонира изискванията на Директива 2011/98/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно единна процедура за кандидатстване на граждани на трети държави за единно разрешение за пребиваване и работа на територията на държава-членка и относно общ набор от права за работници от трети държави, законно пребиваващи в държава-членка.

Безспорно е, че обжалваният по делото отказ за виза е постановен по заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (вид "D") по чл. 9а, ал. 2, т. 4 от ЗЧРБ. Издаването на виза за дългосрочно пребиваване на чужденец – виза тип „D“ е предоставено изцяло на преценката на съответната държава-членка на ЕС. Само визите тип „С“ или виза за краткосрочно пребиваване - единна виза съгласно чл. 2, т. 3 от Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година за създаване на Визов кодекс на Общността (Визов кодекс), са регламентирани по правото на ЕС, визата за дългосрочно пребиваване не е предвидена по правилата на този кодекс.

Съобразно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 ЗЧРБ не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ, Конвенцията). С приемането на това ограничение е въведено предвиденото в чл. 120, ал. 2 от Конституцията на Република България изключение от общата клауза за обжалваемост на административните актове – така например Определение № 7474 от 06.07.2023 г. по адм. д. № 4986/2023 г., IV отд. на ВАС.

Предвиденото по чл.10а, ал.4 ЗЧРБ право на обжалване, представлява изключение от принципа за

териториалната юрисдикционна компетентност на българската държава. Основните права по Конвенцията, се зачитат като принципи по правото на ЕС, съгласно чл. 6, пар. 3 от Договора за Европейския съюз: „3. Основните права, както са гарантирани от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи и както произтичат от общите конституционни традиции на държавите-членки, са част от правото на Съюза в качеството им на общи принципи.“

Самата Директива 2011/98/ЕС не предоставя право на влизане на гражданите на трети страни за да подадат заявление за издаване на единно разрешение за влизане и пребиваване, нещо повече, в чл. 4, пар. 3 от Директивата изрично е предвидено, че: „Единната процедура за кандидатстване не засяга процедурата за издаване на виза, която може да се изисква за първоначално влизане.“. Освен това, видно от чл. 4, пар. 1, изречение второ от Директивата: „Ако заявлението се подава от гражданин на трета страна, държавите членки дават възможност заявлението да бъде подадено от трета държава или, ако това е предвидено в националното право – на територията на държавата – членка, в която гражданинът на трета държава вече присъства законно.“ Следователно, гражданинът на трета страна поначало няма право на основание разпоредби на Директивата да влезе на територията на държавата-членка, в която желае да подаде заявлението за издаване на единното разрешение, но доколкото има предоставено разрешение за работа по правото на ЕС и на това основание вр. предвиденото по чл. 47 от Хартата за основните права и същият има право на ефективни средства за защита пред съда, което определя и допустимост на жалбата.

Следователно, предвиденото по чл.10, ал. 4 ЗЧРБ, има за цел и защита на граждани на трети страни по правото на ЕС. и жалбата по делото е процесуално допустима по смисъла на същата разпоредба.

По фактите съдът приема следното:

На дата 19.11.2025г. М. Е. (М. Е.), роден на дата 01.01.1982г. е подал заявление по образец за издаване на виза тип „D“ , в което е посочил като цел на визата работа в графа 21 адрес на пребиваване – [населено място], [улица], вх. Б, ет. , ап. 48, за професия в графа 29 е посочено работник, в графа 30 – за работодател – „МК Лоджистик“ ЕООД, гр. С., [улица], ет.1, офис 1. Срокът, за който се иска визата е от 10.12.2025г. до 10.06.2026г.

От представеното копие на страници от турски паспорт на М. Е. S., се установява и турското гражданство на лицето.

С писмо с рег. № 536400-96692/28.10.2025г., издадено от орган при Дирекция Миграция - МВР, с копие до директора на Дирекция "К. отношения при Министерство на външните работи и до работодателя - "МК Лосжистик" ЕООД, с което се уведомяват, че посочените в писмото лица, сред които и Ш. М. Е., имат предоставен достъп до пазара на труда на основание чл. 24и, за срок от 3 години.

Съдът изрично указва на оспорващия, че в срок най-късно до съдебното заседание следва да представи подаденото от него заявление за виза и приложените документи към него на български език, но указанието не беше изпълнено. Посочените данни от заявлението за виза съдът приема за установени от сравнение с образца на заявлението – за съдържанието на конкретните позиции, предвид, които имат едно и също съдържание, тъй като заявлението за виза е по

образец. Поради неизпълнение на указанията на съда, освен данните от паспорта, е невъзможно да бъдат обсъдени останалите представени документи към заявлението. В тежест на оспорващия е да докаже твърденията си в жалбата, че са представени всички изискващи се документи към заявлението за виза, което задължение не беше изпълнено.

За представеното становище в хода на съгласувателната процедура по издаването на процесния отказ, по делото е прието писмо от ДАНС – с рег. № RB 202001-001-03-M-6-4507/10.12.2025г. В писмото са посочени конкретни лица, сред които и оспорващия М. Е. S.. Изложени са следните данни: лицата кандидатстват на основание чл. 15, ал.1 вр. Чл. 24и ЗЧРБ – разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“ , имат сключени дговори с „МК Лоджистик“ ЕООД с посочен предмет на дейност, собственост на белгийски гражданин от турски произход М. Кару, в обосновката за назначаване на турски граждани във връзка с извършваната транспортна дейност било посочено, че дружеството има нужда да назначи лица на длъжността „шофьор товарен автомобил – международни превози“, а отказът на работодателя да назначи български граждани, граждани на ЕС и ЕИП бил мотивиран с факта, че в резултат на обява, публикувана в електронен специализиран сайт, се отзовали трима кандидати, неотговарящи на изискванията на дружеството, с двама от които било проведено интервю, без да е постигнато съгласие по отоншение на работния график и условията на работа, което наложило ангажиране на работници от Т.. От извършена справка се установило, че дружеството имало назначен само 1 служител по трудов договор „ръководител транспорт“ на непълнен работен ден и заплата 322 лв., в която връзка въпросното назначение е счетено за фиктивно. Изложено е, че като изискване при избора и назначаване на кандидата за работа било посочено владееене на турски език, което изискване според органите на ДАНС не кореспондирало и не произхожда от характера на извършваната дейност, което представлявало своеобразен дискриминационен подход и дискриминационно отношение към останалите кандидати, поставящи същите в неравна позиция, в нарушение на закона. Според писмото органите са установили на базата на извършени справки в НВИС, конкретно и за оспорващия М. Е. S., че са издавани шенженски визи, както и са налице откази за издаване на немски визи. Установени били явни разминавания на подписит, положени от кандидатите в преудварителните трудови договори, както и тези в длъжностните характеристики, съответно с подписите, положени в националните им паспорти, като очевидно били подправени. Горното водело до нищожност на трудовите договори и неразбиране условията на труд и изискванията за длъжността.

По отношение на представените декларации – съгласие на адреса в [населено място], в това число и по конкретното заявление – ул. Св. К. Б.“ № 164, да бъдат настанени 7 лица, турски граждани в качеството им на кандидати за визи, в писмото на ДАНС е изложено, че на този адрес се намирал двустаен апартамент от 83 кв.м., неотговарящ по площ за настаняване на 7 лица, в която връзка адресът е счетен зафиктивен такъв. Изложени са и доводи за проверка на „МК Лоджистик“ЕООД – офисът на дружеството съвпадал с офиса на лице, ангажирано от турския гражданин като посредник във връзка с подаване на документите за виза, и на който адрес били регистрирани голям брой „кухи“търговски дружества и представителства, със собственици турски граждани, с профил т.н. „фирми за статут“.

Въз основа на анализ на изложените данни, органите на ДАНС поставят под съмнение автентичността на приложените от турските граждани документи за издаване на съответните визии придобиване на право на пребиваване , на база на декларирани неверни обстоятелства и

данни пред компетентните органи, при формално изпълнение на изискванията на действащата нормативна уредба, с цел придобиване на право на пребиваване в Република България и снабдяване със съответни български документи, даващи равни права с европейските граждани, с цел заобикаляне на европейското визово законодателство. В тази връзка, декларираните в заявленията данни кореспондират с хипотезите по чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ – не са доказани досъществено целта и условията на заявеното пребиваване и по чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ – предоставена е невялна информация и формално изпълнение на изискванията на НУРИВОВР и ЗЧРБ.

За компетентността на органа да издаде оспорения отказ, са представени Заповед № 95-00-26/16.01.2025г. на министъра на външните работи, с която възлага на ръководителите на дипломатическите и консулски представителства да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да които да съставят, подписват и връчват на заинтересованите лица формулярите по образец - приложения 7 по чл. 34, ал. 3 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим – по т. 4 от заповедта

Представена е и Заповед №6/13.02.2025г. на генералния консул при Генералното консулство на Република България – И., с която А. З. е определен за завеждащ Консулска служба и е оправомощен по т. 13 от заповедта, съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец - приложения 7 по чл. 34, ал. 3 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим.

При така установеното по фактите, съдът приема от правна страна следното:

Редът и условията, при които чужди граждани пребивават на територията на Република България са уредени в Закона за чужденците в Република България. Разпоредбата на чл. 9а от ЗЧРБ регламентира видовете издавани визи за пребиваване на територията на страната. Визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи (чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР).

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за

издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящият случай административният акт е подписан от К. Я. –завеждащ Консулска служба при Посолството на Република България в [населено място], Е., който съгласно представените заповеди на министъра и на посланика, е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР.

Основанията за отказ да се издаде виза на чужденец, са изрично и изчерпателно посочени в чл.10, ал.1 от ЗЧРБ, а компетентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налице ли са основанията по смисъла на чл.10, ал.1 от ЗЧРБ и чл.34 от НУРИВОВР, като съгласно последната норма не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл.10 ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец, съгласно Приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него лице, а в случай на издаване на виза на границата – от ръководителя на органа по чл.10, ал.2 или от упълномощено от него длъжностно лице. В този формуляр се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице.

В съответствие с посочената правна уредба, то е спазено изискването за форма – оспореният отказ за издаване на виза тип „D“ е обективизиран върху стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, и съдържа всички реквизити, отразени в Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР, изискуеми и съгласно общите правила, визирани в чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК (вж. в този смисъл решение № 2087/22.02.2024 г. по адм. д. 7021/2023 г. на ВАС и др.). Доводите в жалбата, че решението не е правно и фактически мотивирано и само на това основание жалбата следва да бъде уважена, са неоснователни изцяло. Касае се за издаването на отказ за виза върху стандартен формуляр - бланка, който отказ е издава като са отбелязани основанията в него, указано е правото на обжалване пред настоящия съд. Мотивите на стандартния формуляр са предварително определени, и органите са длъжни да използват този стандартен формуляр за да мотивират своите решения за отказ да издадат виза на различните основания, предвидени в чл.10 ЗЧРБ.

Що се касае до обхвата на съдебния контрол, в контекста на обжалването пред съда, то съгласно чл. 168 АПК този контрол предвид препращането по чл.146 АПК, се отнася както до спазването на формалните основания, така и до материалната законосъобразност на отказа, като се вземат предвид всички обстоятелства по административната преписка, както фактически, така и правни, на които компетентният орган е основал акта си – чл.142 и чл.170 АПК. В отказа за издаване на виза са посочени както правни основания (чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ), така и фактически основания за издаването му. Изложени са кратки мотиви, а именно в допълнителна забележка, че целта на пътуване на базата на представените документи и устни данни не е доказана убедително, след извършени проверки и направени анализи на фактите и обстоятелствата, са събрани данни, че целта на влизането е да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. Посоченото е достатъчно за упражняване на правото на жалба и ефективна защита, както и ефективен съдебен контрол.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са императивно установени в ЗЧРБ и в Наредбата. Съгласно приложимата норма на чл.8, ал.1 ЗЧРБ чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен паспорт или заместващ го документ за пътуване, както и виза, когато такава се изисква.

Според определението, дадено в чл.3, ал.1 от Наредбата, визата е разрешение, издадено от Република България, за влизане и пребиваване, транзитно преминаване или летищен транзит. Изискванията за влизане и престой на чужденци в страната относно средствата за издръжка и здравето осигуряване, без съмнение целят да не натоварват системата за социалното осигуряване на страната и са въпроси, пряко свързани с държавния бюджет и със стабилността на публичните финанси, спазването на тези изисквания следва да се следи стриктно.

Според чл. 13,ал. 2 от НУРИВОВР, в зависимост от целта на пътуването и вида на визата, за която се кандидатства, кандидатът представя в съответствие с Приложение II от Визовия кодекс: а) документи, доказващи целта на пътуването; б) документи за осигурено настаняване или доказателство за достатъчно средства за покриване на разходите по настаняването; в) документи, доказващи че кандидатът разполага с достатъчно средства за издръжка както за срока на планирания престой, така и за завръщането си в държавата на произход или пребиваване, или за транзитно преминаване в трета държава, влизането в която е гарантирано за него, или удостоверяващи, че може да придобие тези средства по законен начин; г)

документи, позволяващи да се направи преценка за намерението на кандидата да напусне територията на Република България преди изтичането срока на валидност на визата, за която кандидатства.

Писмото на ДАНС, като официален удостоверителен документ, който не е опроверган от данните и доказателствата по делото, съдът цени като обвързващо съда доказателство за съдържащите се в него данни – по смисъла на чл. 179, ал.1 ГПК, по делото не се представиха доказателства, които да оборят фактическите констатации, съдържащи се в писмото на ДАНС и произтичащи от фактите и обстоятелствата по заявлението на апликанта. Обстоятелството, че е издадено писмо от Дирекция „Миграция“ за предоставен достъп до пазара на труда на основание чл.24и ЗЧРБ, не обуславя забрана в рамките на производството по заявлението за виза да бъдат проверени факти и обстоятелства, във връзка с трудовото правоотношение, заявено като цел на визата. Писмото на Дирекция Миграция за предоставен достъп до пазара на труда, не е равнозначно на издадено „Единно разрешение за пребиваване и работа“ от орган при Дирекция „Миграция“ и не дерогира правомощията на ДАНС да извърши самостоятелна преценка от гледна точка на защитата на националната сигурност. Видно от съдебната практика на Върховен административен съд- Решение 5484/2-0.05.2026г. по адм.д. 2267/2026г. на ВАС: „Неоснователни са и възраженията, свързани с проведената процедура по чл.24и ЗЧРБ. Както правилно е приел първоинстанционният съд, към момента на постановяване на отказа не е било налице издадено единно разрешение за пребиваване и работа, а единствено положително становище на Агенцията по заетостта относно достъпа до пазара на труда. Самото наличие на такова становище не дерогира правомощията на ДА "НС" да извърши самостоятелна преценка от гледна точка на националната сигурност и миграционния контрол, нито обвързва административния орган с положителен резултат по визовото производство.“

Данните по делото не доказват целта на пътуването, тъй като не може да се приеме, че е възникнала договореност за трудово правоотношение между оспорващия и „МК Лоджистик“ ЕООД, тъй като българското законодателство изрично предвижда, че трудовият договор се сключва в писмена форма, съгласно чл. 62, ал.1 от Кодекса на труда. Изискването за писмена форма на трудовия договор имплицитно включва и като част от съдържанието му и подписи на страните по него – с автентичен или електронен подпис. На процесния трудов договор е придадена форма на писмен договор с автентични - саморъчни подписи на страните по него, но трудовият договор не е подписан от оспорващия, като съдът приема за очевиден изводът в писмото на ДАНС като относим и към М. Е. Ш. за различия в подписите от името на същия, положени под трудовия договор и под

други документи, както и извода, че същите са подправени. В случая се касае и за предварителна договореност, фактическото изпълнение следва в нормалния случай да започне след издаването на виза и влизането на лицето на територията на страната, предвид на което изискването за писмена форма като изискване за възникване на трудово правоотношение, не може да бъде дерогирано. Следователно, не е доказано валидно трудово правоотношение във връзка с така подаденото заявление за виза, от което и извод, че не е доказана целта на визата – влизане в страната с цел работа по договореност с конкретен работодател.

Във връзка с извършените проверки от ДАНС за декларирания адрес, и данните, че на същия е невъзможно да бъдат настанени 7 лица, следва да се приеме, че процесното заявление не съдържа действителен адрес, на който апликантът ще пребивава, няма осигурено жилище на страната за периода на исканата виза, а предвид и изводите, че няма валидно трудово правоотношение, не е доказано изискването, че ще има законни доходи след влизане в страната от трудово правоотношение с работодателя, посочен в заявлението за виза.

Що се касае до другите обсъдени обстоятелства в писмото на ДАНС по отношение на оспорващия, следва да се приеме в заключение, че данните по заявлението – за целта на визата, за адрес на пребиваване и работодател, за осигурена издръжка от работодателя, са посочени само формално, без да отговарят на действителни данни за такива факти и обстоятелства такива. Към заявлението няма данни за намерения на оспорващия да напусне територията на страната след срока на визата.

Изложеното обуславя извод, за недоказани изискванията по чл. 13, ал.2 във връзка с изискването по чл. 19 НУРОВОР, за прилагането на документи към заявлението за виза.

Във връзка с изложеното, съдът приема след проверка на фактите, че данните по писмото на ДАНС изцяло се потвърждават, налице са предвидените правни и основания по чл. 10, ал.1 т. 17 и т. 23 ЗЧРБ – съответно „не доказва достоверно целта и условията на пребиваване“ и „предоставена е невярна информация и формално изпълнение изискванията на НУРОВОР и ЗЧРБ, от което и извод, че отказът за виза е материално-законосъобразен.

Неоснователни са и твърденията в жалбата за допуснати нарушения на права на оспорващия по Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи. Оспорващият не е лице по чл. 1 от Конвенцията за българската държава –той е гражданин на трета страна, който не се намира на територията на Република България и не попада под юрисдикцията на българската държава. Европейският съд по правата на човека дори не признава възникнало и

защитимо право по Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи с подаване на заявлението за виза извън територията на договаряща по Конвенцията държава. В решение по допустимост от 05 декември 2023г. Голямата камара на ЕСПЧ по делото Д. Е. и други срещу П. и 32 други държави, конкретно в пар. 169 съдът потвърждава практиката си, изведена в решението М.Н. и други срещу Б. (Решение на Голямата камара, жалба № 3599/18, 5 май 2020 г.), като посочва следното:

„169. В решението М.Н. и други срещу Б. (цитирано по-горе, §§ 112-113) - което се отнася до обработката на заявленията за визи на жалбоподателите от белгийските власти в чужбина - Съдът също така пояснява, че "самият факт, че решенията, взети на национално равнище, са оказали въздействие върху положението на лица, пребиваващи в чужбина, също не е от естество да установи юрисдикцията на съответната държава по отношение на тези лица извън нейната територия". За да определи дали Конвенцията се прилага, Съдът трябва да провери дали са съществували "изключителни обстоятелства", които биха могли да доведат до заключението, че съответната държава е упражнявала екстериториална юрисдикция по отношение на жалбоподателите. Това е преди всичко въпрос от фактическо естество, който изисква Съдът да изследва естеството на връзката между жалбоподателите и държавата ответник и да установи дали последната ефективно е упражнявала власт или контрол върху тях. В решението М.Н. и други срещу Б. Съдът установява, че като са подали заявленията за виза до белгийските органи в чужбина, жалбоподателите не са могли да създадат юрисдикционна връзка с Б..“

Конвенцията гарантира по чл. 2 от Протокол № 4 към нея право на всеки гражданин, който свободно се намира на територията на дадена държава, да се придвижва свободно и свободно да избира своето местоживееие в нея, а в чл. 3, т. 2 от същия протокол предвижда, че никой не може да бъде лишен от правото да влезе на територията на държавата, на която е гражданин. М. пакт за граждански и политически права, в сила за България от 23.03.1976 г., също гарантира в членове 12 и 13, правото на всеки, който се намира на законно основание на територията на една държава, да се придвижва свободно в нейните предели, правото да напусне свободно пределите на всяка страна, включително и своята, както и правото, да не може да бъде произволно лишен от правото да влезе в собствената си страна, но не предвижда право на чужденеца на влизане и пребиваване в друга държава. Няма акт на Европейския съюз, който да създава право на граждани на трети страни на дългосрочно пребиваване в държава-членка на Европейския съюз. Т. право не е предвидено и в Хартата на основните права на Европейския съюз. Следователно в

позитивното национално право няма действаща правна норма, която пряко да създава права на гражданин на трета страна за пребиваване на територията на Република България.

Принцип в международното право е, че държавите имат правомощието, без да нарушават ангажиментите, произтичащи за тях от договорите, да контролират влизането на чужди граждани на тяхна територия, потвърден многократно в практиката на съда по правата на човека. Така що се касае до защитените права по Конвенцията по отношение на лица, като жалбоподателя, Съдът по правата на човека във връзка с чл. 2, параграф 1 от Протокол 4 към Конвенцията, е посочил, *"Конвенцията не гарантира правото на чужденец да влезе в дадена държава или да живее в нея и договарящите държави имат право - като въпрос на добре установено международно право и предмет на техни задължения по международното право, включително и по Конвенцията - да контролират влизането, живеенето и експулсирането на чужденци"* - така по делото *S. v. L.*, пар 99, както и *C. v. UK*, параграф 73.

Цитираната в жалбата съдебна практика на АССГ не е задължителна за настоящия съд и не касае задължително тълкуване на закона. Настоящият състав на съда формира изводите си въз основа на конкретните данни по делото, относими към оспорвания и приложимите правни разпоредби.

На основание всичко изложено, съдът формира извод, че оспореният отказ е законосъобразен на основанията по чл. 146 АПК и не е налице основание за отмяната му. Жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

На основание изложеното и чл.172 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Е. Ш., гражданин на Република Т., [дата на раждане] , чрез адв. Р. от САК, срещу Отказ за виза за дългосрочно пребиваване, издаден от А. З., съветник, консул в Генералното на Република България в [населено място], Република Т., по заявление за издаване на виза тип „D“ №[ЕИК], подадено на 19.11.2025г.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия: